

## מסורת הש"ס

[illegible]

## תורה אור השלם

1. וְאִישׁ אֲשֶׁר יִשְׁכַּב אִתָּהּ  
וְקָרַב מִשְׁכָּבָהּ אִשָּׁה  
תוֹעֵבָה עָשָׂה שְׁנֵיהֶם מוֹת  
יִמָּוְתוּ דְּמֵיהֶם בָּם:  
וְיִקְרָא כִּי גִ  
2. וּבְכָל בְּהֵמָה לֹא תִתֵּן  
שְׁכָבְתָהּ לְמִטָּהּ בָּהּ  
וְאִשָּׁה לֹא תַעֲמֵד לִפְנֵי  
בְּהֵמָה לְרִבְעֶיהָ תִּגְבַּל  
וְהָיָה:  
וְיִקְרָא יֵח  
3. עֲרוֹת אִשָּׁה וּבִהְיָ לֹא  
יִגְדֵּל אֹתָהּ אֵת בֶּת גִּוְלָתָא  
בֵּת בְּהֵמָה לֹא תִקַּח לְגִוְלָתָא  
עֲרוֹתָהּ שְׂאֵרָה הָיָה וְהָיָה  
וְהָיָה:  
4. וְיִקְרָא יֵח  
5. וְיִרְאֶשׁ לָהּ וְיִגְדֵּל  
וְיַפְרֵעַ לֹא יִשְׁלַח בְּסוּס  
וְיִסְמָנוּ אֶת רִגְלֵיהֶם:  
וְיִתְּנוּ אֶת רִגְלֵיהֶם:

## מוסף רש"י

זו מה היא. לשון  
אספק (יבמות לד.)  
בן  
אלעזר. חתנו של רבי  
יהודה וקמן ממנו ולמדו  
אומה מקפודים (שנהדרין  
בב.) כסוד יסבמו את  
רשיאיהם. כוסתם חזו  
שקדורין שגולתו, ראשו של  
זה לזד עיקרו של זה, כך  
שעמי שמשו של ר' מנחם  
יחמקן לפרשו לשון  
מדת דבר השם, כל גומה  
ראש ולא גידול שער אלא  
מגדה שזה תלמודי"ר גלגל"  
(יחזקאל מד.) לאלפס.  
עקרה (ביצה כד.)

## רעז"י

# הנודר מן המבושל פרק ששי נדרים

ר"ז

**נא.**

עין משפט  
נר מצוה

ה א מ"י פ"ה מהל' כלי  
המקדש הל"ו:  
ו ב ג מ"י פ"ט מהל'  
נדרים הל"ו טו"ש"ע  
י"ד ק"י ר"ז סע"י ב:

## הגהות הב"ח

(א) משנה שאיני טועם:

## פירוש הרא"ש

[illegible]

דיקווא רב. ס' גדול: חפ"ש כזופר. ט"ח אוח' זופ"ט כד' של' יא'ו העמ"ס מתוך נקצי הסל: וחספ"ש ע' ריש"ש. הפכו על ראשו: ליכיל י' מר. ימדוד: חמ"ס דרש"א. שהלוימ"ך. ולזיחומא קאמר: צירודא דאבוך. דאמר אצ"י לפני כש'אשה: ומזיקי קאמר: שחא' אמן מרהרסת' ומזיקי.

מאי סועפא. דרמכי גבי משכב זכור:  
נעלא. כלי קטן: סועפא אסא נה.  
שמניח משכבי אשה והוכך אלל זכר:  
מאי פגל דרמכי גבי אשה הנרבעת  
לבהמה: פגלון יש נה. בתמיה:  
מאי שניא דאז ציאה מכולו ציאות.  
כלומר היךך נמנח מן מינה על  
אלל הבהמה: זו מה היא. לשון ספק  
שאין ידוע ממי היא מתעברת:  
ספפורא יחידא. תספורת נאה:  
נצז עקרו של זה. מנמנמס היה שלא  
יעלה אחד מן השערות על חצירו:  
קרקוואי. על שם מקומן: דלעס  
ארמיס היא דלעס המלרים. כלומר  
זו היא דלעס המלרים: והיא קלל  
עס הרמולס. אלמלא לאו טמונה  
ברמן קאמר אללא מין דלעס היא  
שנקרחת רמולס: מתני' הוורד  
ממעשא קדרה אינו אסור אללא  
במעשא רחמא. מפרש בירושלמי:  
איזרו מעשא רחמא כגון חילקא  
טרגין וטסני סלת ואורז וזרד וערסן  
והיינו דקאמר אינו אסור אללא  
ממעשא רחמא ונקרחת רחמא על  
שם שצריך להרמיח ולבשל הרבה  
גבי' שכר ירד לקדרה קודם שירד  
לציילפס. כך היה דרכן במעשה ציילפס  
שהיו מרמיחין אותו בקדרה רמיחה  
קלה: מן היורד לציילפס מותר ביורד  
לקדרה. קמ"ל דלא תימא כל שהרמיחו  
אותו רמיחה קלה כמו שירד לציילפס  
יורד לציילפס מיקרי מפני שהוא מוכן  
לכך אע"פ שעדיין לא ירד קמ"ל דלא.  
כך נראה בעיני: מן הנעשה בקדרה  
מותר בנעשה בציילפס. משום דנעשה  
גמר עשיה משמע ומשום הכי מותר  
בנעשה בציילפס אף על פי שכבר  
ירד לקדרה משום דמ"מ גמר עשייתו  
לא היה בקדרה: מן הנעשה  
בציילפס מותר בנעשה בקדרה.  
כלומר אף על פי שאחר מכן הורידו  
בציילפס שרי כיון דגמר עשייתו  
בקדרה היה. כך נראה בעיני:  
הוורד מן היורד לתנור אינו אסור  
אללא בפס. דקתם יורד לתנור  
משמע פס. ואם אמר כל מעשה  
תנור עלי אסור בכל הנעשה בתנור:  
מתני'

זמר כל מעשה תנור עלי אסור בכל הנעשים בתנור:  
מתני'

## תוספות

בקרדיה אסור ביורד לאילפס. אחר שירד לקדיה דיורד לקדיה משמע שירד מחלה לקדיה: מן היורד  
 [לאילפס] מותר ביורד לקדיה. מחלה א"ש עגמור חלפסלס דיורד עתה שחמט על שם חמור וידימו  
 ואל על שם סופו: מן הענישה בקרדיה. משמע עגמור הלך מותר שירד לקדיה מחלה על חמור חלפסלס:  
 מן היורד לחמור אינו אסור אלא בפת. דלא איקרי יורד כמור אלא פת כנצלד: כל מעשה תנור עלי  
 אסור בבבל הענישה בתנור. י"ע למשמע הדמיון בין יורד למעשה ואחלי תנא כל מעשה א"כ כרישא לימינ  
 כל יורד:

דבכל גריוא דבעינא. בלחיה מדה שארצה אקח: חפיה כופלא.  
 יחפיהו מבחון כדי שיחזיק המים: ליכיל לי ימוד לי: דרשינא כך.  
 כלומר שאתה חייב לי: שפינא חמרא ברקודא דאבון. שאבין  
 יירקד: ובקירני דאמר. במציגתה שאמן תמוזג לי הכוס: מאי  
 תועבה. עשו שניה: תרמי לי  
 גטלא. תמוזג לי הכוס כמו אנטל:

דכל גריוא דבעינא ש  
חפיה כופרא וסחפיד  
ליה ליכיל לי מר ארבי  
בך אחוך רבי א"ל לא  
א"ל חיטי דרשינא  
קפרא לברתיה דרבי  
בריקודא דאבוך ובקי  
חתניה דרבי הוה ועי  
לבי הלולא דרבי  
קפרא לרבי מאי יתוע  
הוא תועבה פרכה  
את א"ל תיתי דביכת  
רמיא ליה א"ל לר' ק  
הכי אמר רחמנא ת  
לכסא אחרינא א"ל

קדמא א"ר עיבד ליה תבל הוא תבלין ביאה מן כולהון בי זימא אמר ליה עיבי עבד ואמר ליה עיבי אלעשה למיסבל קסמ מתמן מאי בן אלעשה את פיור בן אלעשה את בהן תספורת של כ"ו את ראשיהם תנא כע א"ר יהודה תספרת אמר רבא ראושו של והיינו תספורת של הרמוצה: מאי דלעת קרא קרקואי רב אשי ברמץ איתיביה רבינא

אומר ולעת ארמיז  
כלאים עם היונית בלא  
**מתני'** (א) בהנוד ממ  
אלא ממעשה רתחח  
לקדרה (ב) שאני טוע  
בקדרה: **גמ'** תניא (ד)  
אסור ביורד לאלפס  
קודם שיורד לאלפס  
ביורד לקדרה מן  
בנעשה באלפס מן  
בנעשה בקדרה בהנוד  
אסור אלא בפת ואם

בשחייה בופרא. טוח כסופול: דיקולא. סל גדול: דרשא בך. שהלוימך ומלי נדלמותא היה אומר: ברקדא ראבוב וברקוני ראביון. כמו מרקיס טרעפער: תועה אחא בך. שמעתיך שמועתי ורובלין און משכב זכור: רבין יעץ. ב' ציהל' 0 משנה היה ציהל' כמו ציהל': ברקדא. דלעוין' סל אומן מקוס שליש ציהל' טעמול: דלעת השבונה ברמץ. אש ככלל תפסול: בלאים. מכלל להרמזה לא היו טעום ברמץ אלף און סל טעום מזה: הגורד במעשה קרירה אינו אסור אלא במעשה רחמתי. דגס שנעמק בקרירה וזין אסור (ואלף) דגס שנעמ' 0 אלאם קרירה ככלל תפסול בקרירה ואפלין גמזו ונעמק: אלא הגורד בן הורד